

VEAIC MOU

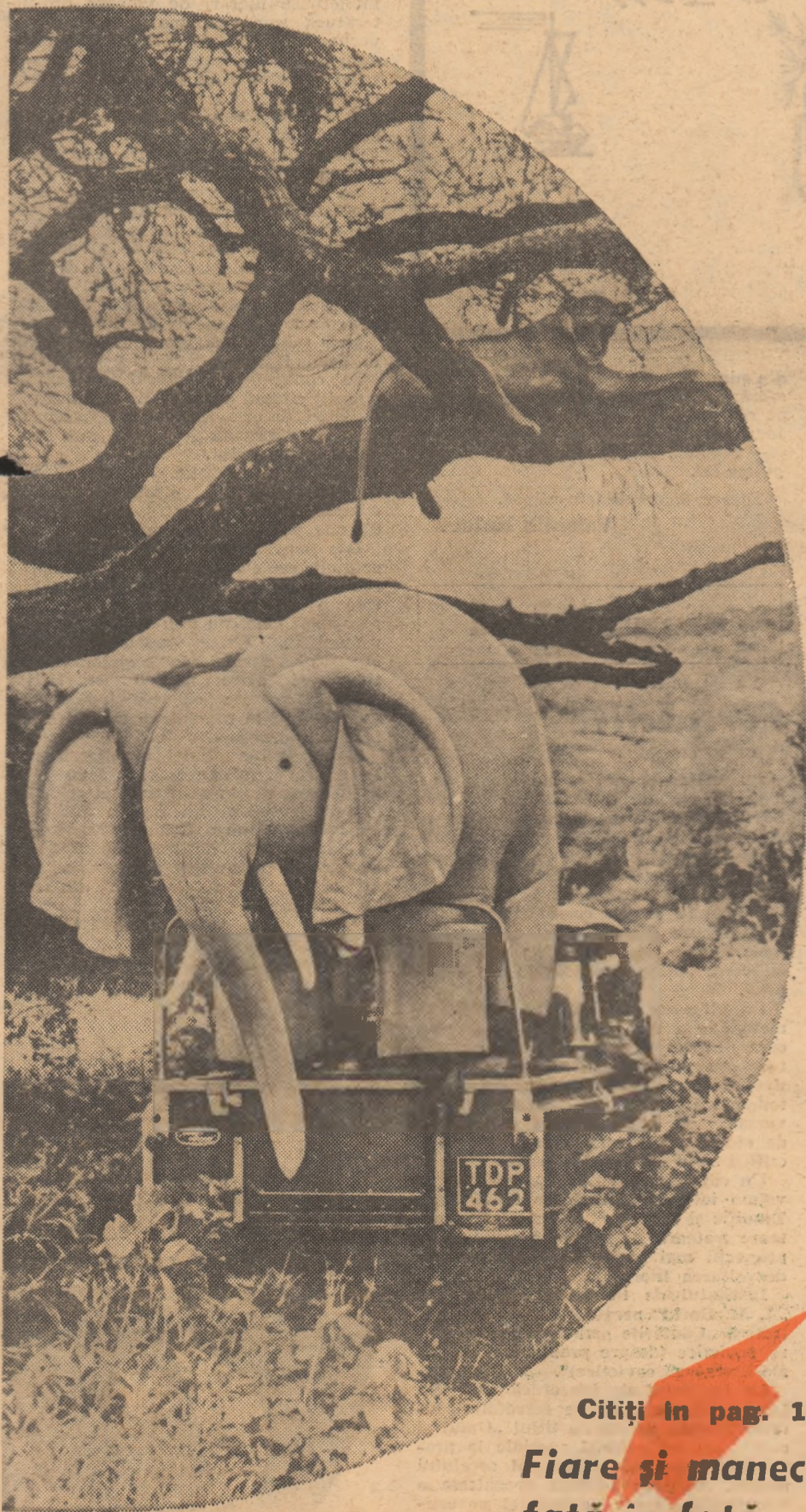
ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini - 1 leu

DIN SUMAR:

**O tehnologie a învățatului:
învățămintul programat**

**Acribia împotriva
omeneștilor greșeli**

Actrița Natalia Arinbasarova

Foto: V. Nikolaev

20

Citiți în pag. 10-a:
**Fiare și manechine
față în față**

ANUL XXV
(1261)
16 MAI 1969

PROZĂ

Kubik

— FRAGMENT —

...Galocika alunecă de pe calul frizei, smulgând în cădere câteva ramuri galbene-verzi din salcîmul de dedesupt; în aceeași clipă, un cauciuc vechi, care nu mai era bun de nimic, se prăbușește chiar în punctul unde firul soneriei era legat de unul din capetele frizei, rupînd o tufă splendidă de liliac persian, din vila lui Halaijoglu, un negustor grec; friza se surpă cu un zgomot sec, după care se auzi un sunet melodios, fluid și sticla din rama felinarului de pe stradă, rămasă atunci ca prin minune aproape intactă, zbură și ea în aer, cu un sunet lichid, pluti câteva clipe atîrnînd în gol, după care, ușurel, cu zig-zaguri geometrice — continuînd să rămînă aproape intactă! — căzu pe trotuar și se spurse cu un sunet muzical, în patru părți inegale. De parcă nu s-ar fi întimplat însă nimic, vrăbiile ciripiră mai departe pe gard, privind curioase, printre frunzele de salcîm, cînd la băiat, cînd la fetiță.

— Huo, nesuferitelor! le strigă fetița, încercînd să le alunge, cu minulele ridicate în sus amenințător. Dar vrăbiile continuă să sară în loc, apoi se mutară mai aproape, ca și cum ar fi dorit să vadă mai bine vinătaia de sub ochii băiatului, neînțelegînd că el fusese cit p-aci să le omoare.

Vinătaia semăna cu o pansea. Sau, poate, că nu! Dar la urma-urmei ce însemnătate are asta?

— Fugi! strigă fetița și în glasul ei se deosebeau accente de groază.

Dar era prea tîrziu: în fața băiatului, ascunzîndu-i întreaga lume, se postase Vasili, portar bine cunoscut în tot cartierul. Adunase de pe trotuar, în șorț, cele patru cioburi de sticlă, cătase chiorș la felinarul în care se afla o lampă de gaz, cu rezervor de tablă albă și o mașinărie de alamă din tăietura căreia se ițea limba neagră a fitilului și, luîndu-l de urechi pe băiat, cu pas domol, îl tiră de-a lungul străzii, ca pe un arestat. Degetele portarului răsuciseră tare urechea băiatului, care se îndoise ca un colțunaș.

— Nene, striga hohotînd băiatul, implorîndu-l cu fîgăduieli binecunoscute, ce n-au fost niciodată de folos nimănui, nu mai fac, dă-mi drumul, te rog...

— Fugi, prostule! îi striga fetița, frămîntîndu-și deznădăjduită minile. De ce nu fugi?

— Nu pot, îi răspunse băiatul, hohotînd mai departe.

— Mușcă-l de mînă! Mușcă!

— Nu pot, izbucni să-i mai spună băiatul, înainte de a fi împins în curtea unde se adunaseră în păr toate rube-denile și toate slugile.

Aici pun însă punct descrierii acestui tablou îngrozitor căci inima nu mă lasă să insist asupra a ceea ce a urmat: plata sumei de patruzeci de copeici de argint, aplicarea unei crpe muiate în apă de plumb pe urechea băiatului și altele.

— Mi-ai văzut urechea? o întrebă băiețelul, oprindu-se în fața fetiței care, într-un picior, ca un bitlan, se juca jînînd în palmă niște cioburi de sticlă. Acu, slavă domnului, e ca o prună, dar a fost ca un colțunaș cu vișine.

— Dă să văd, spuse fetița, întinzînd spre ureche un degețel roz, în lumina soarelui.

— Nu te atinge că te frige, o înfricoșă el așa, în virtutea obișnuinței.

Fetița își retrase mîna, furioasă.

— Atunci n-ai decît, îi răspunse ea, întorcîndu-i spatele.

— Ei lasă, lasă. Dacă vrei, uită-te. Nu-i nimic.

— Nu mai vreau.

— De ce?

— Pentru că întîi n-ai vrut tu și acum nu vreau eu, îi răspunse ea rece, fără să se întoarcă. N-ai decît să și pleci.

— O să-ți pară rău, dar o să fie prea tîrziu, o amenință băiețelul.

— De ce? se alarmă fetița, deslușînd în vorbele lui o promisiune tainică. Ochii i se aprinseseră de curiozitate. De ce?

— Nimic. Un secret, îi răspunse misterios băiețelul.

— Ce secret? îl întrebă fetița și mai alarmată. Spune!

— Ai să te joci cu mine?

— Ia te uită ce mai secret!

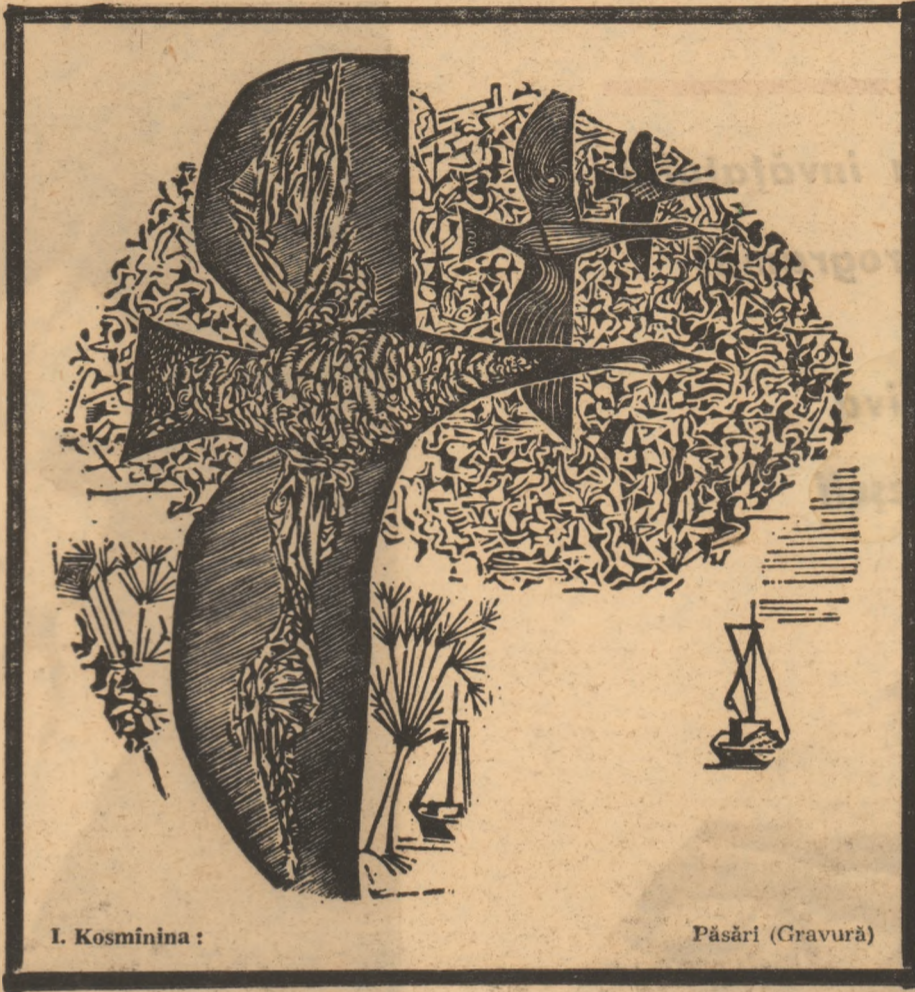
— O bandă de hoști, șopti el, umflîndu-și nările și apropiîndu-și fața de obrazul ei. O urmăresc. Am toate firele în mîinile mele. Două litere.

— Ce litere?

— O și V.

— Ei, și ce-i cu asta? îi răspunse indiferentă fetița.

— Sint niște inițiale secrete. Acu ai înțeles?

— Da? făcu fetița, cu superioară ironie.

Fața ei era atît de aproape, încît băiatul deosebi nu numai semnul unui ulcior pe pleoapa Sankăi, cu un punct galben, ca un bob de griu, ci simți și para obrazilor ei fierbinți și mirosul rochiței ei ecosez, garnisită cu o panglică vișinie.

Cu prîtviri triumfătoare, dînsa îl apucă de o mîneacă, îl trecu poarta în tăcere și îl conduse spre ușa pivniței. Coborîră pe dibuite în beznă plină de primejdii. Prin bolțile de pămînt, la dreapta și la stînga, se ghiceau ușile de scînduri ale unor boxe de lemn, cu lacătele atîrnînd în inele de fier care, atunci cînd erau atinse cu degetele, scoteau sunete grele, izbîndu-se de scîndurile uscate, negeluite...

— Nu te speria, îi șopti Sanka, învîluindu-i umerii cu brațul, spre a-l face să se plece.

Băiețelului i se făcu frică, dar imediat auzi niște sunete liniștitoare: alături de el, fetița scotocea printr-un maldăr de boarfe, care răspindeau un praș înăbușitor, praful caracteristic podurilor și subsolurilor. Apoi se auzi foșnetul unui chibrit frecat de o cutie și în imaginația băiatului tabloul locurilor se ivi mai întîi ca acoperit de ceață, înainte ca el să i se destăinuie aievea, luminat tainic de flacăra roșie-azurie a muclei de luminare adăpostit de un vechi felinar de trăsură, cu reflec-toare de oglinzi. Ca printre lacrimi de fericire, fațetele felinarului dădeau naștere pe pereții pivniței unor mici curcubeie ce nu puteau totuși birui în întregime întunericul. Deodată, fetița ridică felinarul deasupra capului și, în lumina lui, băiatul îi zări privirea triumfătoare. Cercul luminos al curcubeului se cătără pe pereți și se oprî brusc: în centrul cercului de cristal se iviră literele OV. De astă dată, bine cunoscutele inițiale erau de dimensiuni enorme, zgîriate parcă de niște uriași semi-analfabeți.

— Ai văzut literele? îl întrebă ea.

— Înaintea ta, îi răspunse el.

— Ba eu le-am văzut mai întîi.

— Eu le-am văzut de anul trecut.

— Eu acum doi ani.

— Și eu acu trei-patru-cinci...

— Oricum, sint ale mele.

— Ba nu, ale mele.

— Bine, sting felinarul și atunci o să vedem ale cui sint.

Și fetița deschise, agilă, ușița de sticlă a felinarului și suflă în luminare.

— Ți-e frică? se auzi șoapta ei, în întuneric.

— Nu, băiețelul, mințind, căci îi era așa de frică încît inima îi bătea să plesnească.

— Dar să nu mă lași singur, o imploră el.

Fetița nu-i răspunse.

— Unde ești? o întrebă el.

Dînsa tăcu și de data asta. Nu i se auzea nici răsufarea. Băiețelul făcu câteva mișcări cu brațele, de parcă ar fi înțeles, încercînd să risipească întunericul. Dar beznă se făcuse parcă mai adîncă.

— Unde ești, Sanka?

Acum i se părea că dînsa se evaporase

tare despre istoria literaturii sovietice ruse.

O susținută atenție este acordată și literaturii ruse pre-revoluționare.

OPINII

Romantism fără hotare și fără sfîrșit?

Sub titlul de mai sus, criticul Ark. Eliașevici a publicat, într-un număr recent din „Literaturnaia Gazeta”, un articol cu o orientare fundamentală bine precizată de la început. El afirmă astfel că utilizarea termenului de romantism a depășit orice limite și într-o asemenea măsură încît, pe de o parte, noțiunea estetică respectivă și-a pierdut sensul ei inițial, iar pe de altă parte multor opere etichetate ca atare le-a fost estompat mesajul lor fundamental.

Criticul pleacă de la constatarea că folosirea abuzivă a cuvîntului a răpit romantismului caracteristicile precise ce-l deosebesc de alte curente cunoscute în literatura universală. De aceea este necesară — arată Eliașevici — o reevaluare a noțiunii, o reprecizare a conținutului ei, în termeni meniți să înlăture echivocul ce planează asupra a numeroase lucrări de valoare din literatura sovietică, mai nouă și mai veche. De altfel, Ark. Eliașevici consideră că această operație e absolut necesară nu numai în literatura sovietică, ci în întreaga literatură universală, mai ales contemporană, unde folosirea lui abuzivă duce la aceleași rezultate nivelatoare și la o întunecare periculoasă a perspectivei.

„A luat naștere, scrie criticul, o tendință de lărgire nelimitată a sferei artei romantice. Sub firma generală a romantismului sint reunite fenomene artistice și ideologice extrem de diverse, de la revoluționarele „Cîntecul șoimului” și „Cîntecul albatrosului” de Gorki și eroicele cîntece-poeme ale lui A. Dovjenko, pînă la cărțile moderniste ale lui Franz Kafka...”

În continuare, autorul articolului amintit citează o lungă listă de scriitori sovietici, de orientări estetice foarte diferite, înregimentată ad-hoc sub steagul romantismului.

„Pe ce se bazează, se întrebă această adevărată „strategie globală” a unor exegeți? Pe fapte pe cit de diferite, pe atît de nedrepte.

Din punctul de vedere al unor cercetători, orice abatere de la zugrăvirea realității în formele realității însăși este o dovadă de romantism. Orice convenție este, nu știu de ce, numită romantism. Orice manifestare subiectivă a formei de exprimare artistică și orice nuanță de lirism epic sint privite ca un indiciu de apartenență la romantism a unui scriitor și a operei sale.

Cum rămîne atunci cu digresiunile lirice din „Suflete moarte”, cu subtextul liric al povestirilor și pieselor lui Cehov, cu proza lui Bunin, Malișkin, Vs. Ivanov, Panova, Solouhin?...

O asemenea lărgire nelimitată a noțiunii de romantism, nu poate să aibă alt rezultat decît confuzia cea mai elementară.”

În încheiere, autorul se referă la o seamă de aspecte practice ale „strategiei globale” a romantismului.

cartea

cartea cartea

cartea cartea cartea

rtea cartea cartea cart.

cartea cartea cartea c

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

cartea cartea cartea cartea

Actualitatea actualității
Actualitatea actualității
Actualitatea actualității
Actualitatea actualității
Actualitatea actualității
Actualitatea actualității
Actualitatea actualității

DISPOZITIVE NOI

„Ruta-701“
citește

Dispozitivul de lectură automată „Ruta-701“ — recent realizat de un grup de inventatori lituanieni din biroul de studii al Uzinei de mașini de calculat din Vilnius — este un aparat fără rival. Fabricat acum în serie, el e considerat unul din primele dispozitive din lume capabil să citească caractere manuscrise.

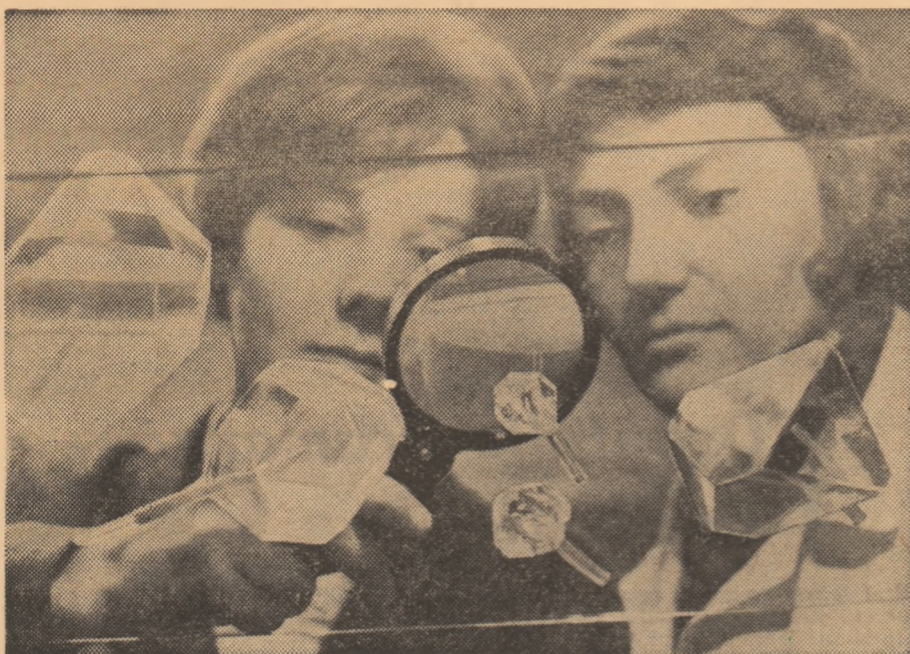
Marele interes acordat mașinii „Ruta-701“ se explică prin importanța misiunii pe care o are de rezolvat, anume prepararea datelor și introducerea lor într-un aparat de calculat. Se știe că viteza de analiză a informației efectuată de ordinatoarele moderne crește considerabil în fiecare an, în timp ce modulele de preparare a datelor de introdus nu s-au schimbat. De aceea, de multe ori se întâmplă ca prepararea să necesite mai mult de 90% din totalul timpului necesar pentru soluționarea problemei. Într-o secundă un om poate traduce în „limba mașinii“, prin procedeu manual pe perforator, unul sau cel mult două semne, în timp ce un calculator electronic este capabil, în același răstimp, să îndeplinească un milion de operații matematice. Aceasta, fără a mai ține seamă că, preparând datele necesare prin metode „meșteșugărești“, operatorul poate comite erori. Dispozitivul „Ruta-701“, dotat cu aparate de control, asigură o mare securitate în funcționare, neadmițând decât o singură eroare pentru 10.000—100.000 de semne.

Acest valoros dispozitiv de lectură automată poate fi folosit pentru analiza informațiilor industriale și economice, comerciale, statistice, administrative, financiare și altele din cele mai variate ramuri de activitate umană, unde este necesară manevrarea unei cantități considerabile de date inițiale. „Ruta-701“ înlocuiește patruzeci de operatori care lucrează cu perforatoare manuale și, în consecință, eliberează un important echipament de perforare. Pornind de la noul dispozitiv, specialiștii sovietici își propun acum să pună la punct sisteme automate autonome destinate preparării purtătorilor de informație pentru mașini (fișe sau benzi perforate).

INDUSTRIE CHIMICĂ

Carate în praf

Combinatul chimic din Kirovakan (R.S.S. Armeană) este un uriaș „zăcămint“ de cristale — de la unele foarte mici, cit un bob de mac, până la cilindrii cu o lungime de peste 20 de centimetri. Rubinele de dimensiuni mari sintetizate la Kirovakan permit generatoarelor cuantice să dezvolte, e ade-

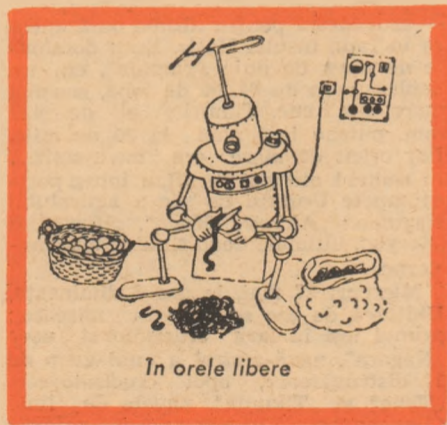
Cristale în laborator

vărat pentru un timp foarte scurt, puteri fantastice, de zeci de milioane de kilowați. Iar în atelierul de corindon se produc aproape toate cristalele prețioase, cu excepția diamantului. Acesta are un lăcaș aparte, în capitala aceleiași republici.

La rindul ei Uzina de diamante artificiale și instrumente cu diamant din Erevan — capitala republicii — produce zilnic sute de flacoane de sticlă cu praf de diamant de 500, 1000, 2000 și 5000 de carate. Tot acolo se construiesc instrumente de șlefuit cu material abraziv, pietre, discuri și fierăstraie abrazive de pină la 2 m diametru pentru tăierea rocilor, safire, rubine, agate etc.

Tot Erevanul se mândrește și cu realizările Institutului de cercetări în domeniul pietrelor și silicaților. Institutul a construit câteva modele noi de mașinule pentru tăierea pietrelor care, folosite în industrie, simplifică și grăbesc de zeci, ba și de sute de ori, extracția și prelucrarea tufului, granițului și marmorei.

În încheierea acestei scurte treceri în revistă a cristalelor din Armenia trebuie, în sfârșit, să amintim de cristalele fabricii de semiconductoare care se folosesc în „celulele cerebrale“ ale mașinilor de calculat produse de uzina „Elektron“ din același oraș. Mașinile de calculat „Nairi“, „Razdan-3“ și altele sînt o mândrie a ciberneticii sovietice.

PROBLEME ȘI SOLUȚII

Ce să facem cu ele?

Se știe că după un timp de folosire, din motive de securitate, motoarele de avioane și de elicoptere nu mai pot fi utilizate în scopul pentru care au fost fabricate și trebuie retrase, deși continuă să funcționeze. Înseamnă aceasta că sînt definitiv pierdute, că trebuie trimise la fier vechi? Studiind problema, specialiștii sovietici au hotărît că ele mai pot fi folosite, desigur nu în aeronautică, ci ca sursă de putere la sol sau de generatoare de curent.

Domeniul utilizării secundare a motoarelor de avion este foarte vast. De pildă, turbinelor aviatice cu gaze li s-a dat destinația de forță motrice pentru instalațiile de foraj și pompare, pentru centralele electrice de rezervă sau pentru agregatele de pompare a gazului.

Dar care sînt avantajele motoarelor

de avion ca generatoare de energie la sol? În primul rînd marea lor productivitate, dimensiunile reduse și greutatea mică, costul scăzut, rapiditatea intrării în funcțiune, simplitatea și siguranța în funcționare, precum și posibilitatea de a fi alimentate cu combustibil ieftin.

În ce privește domeniile în care vor fi utilizate, acestea mai includ curățirea mecanizată a convoaielor mobile printr-un sistem gazodinamic; curățirea zăpezii care blochează iarna căile ferate; ventilarea carierelor cu ajutorul motoarelor cu reacție sau turbo-reactoarelor; propulsarea navelor cu aripi subacvatice etc., etc.

Un mare număr din aceste agregate a fost recent prezentat la Expoziția realizărilor economiei naționale a URSS, bucurîndu-se de o bună apreciere din partea specialiștilor. Folosirea motoarelor de avioane în economia națională, sînt de părere aceștia, va permite realizarea unor importante economii.

INDUSTRIA ALIMENTARĂ

Margarina are o sută de ani

La împlinirea acestui centenar alimentar, o sută de cercetători din cincisprezece țări s-au întrunit recent pentru a studia aspectele tehnologice și nutritive ale margarinei de astăzi. Căci margarina pe care o consumăm acum nu mai are decât o legătură foarte îndepărtată cu aceea pe care un farmacist francez, Mège Mouriès, a inventat-o în 1869.

Invenția farmacistului a fost un răspuns la un concurs lansat de oficialitățile timpului care căutau un savant în stare să soluționeze problema rîncirii materiilor grase, fenomen care

provoca mari nemulțumiri printre marinari. Mège Mouriès a venit cu ideea utilizării unei emulsii fine de grăsime de vacă care nu rîncezea.

Margarina este și acum o emulsie, dar compoziția ei a evoluat mult. Ea este obținută bătînd 16% apă sau lapte cu 84% uleiuri din plante oleaginoase: nucă de cocos, floarea soarelui, arahide, soia, porumb, bumbac...

Pentru cercetători, margarina este însuși tipul caracteristic de aliment modern, intrucît poate fi adaptat după voință și în orice moment la nevoile unei alimentații care evoluează, făcînd să varieze una din componente. Cu alte cuvinte, poate fi mereu în pas cu moda. De altfel și există câteva soiuri de margarine care corespund cu utilizările diferite ce li se dau. Cele destinate spre a fi consumate crude au un coeficient de fuziune scăzut, în timp ce acelea utilizate în patiserie au o gamă foarte variată de caracteristici, în funcție de alimentele ce urmează a fi preparate.

De aceea, margarina cîștigă tot mai mult teren în defavoarea untului. De altfel, dieteticienii sînt unanimi în a-i recunoaște o foarte bună digestibilitate.

AUTOMOBILE

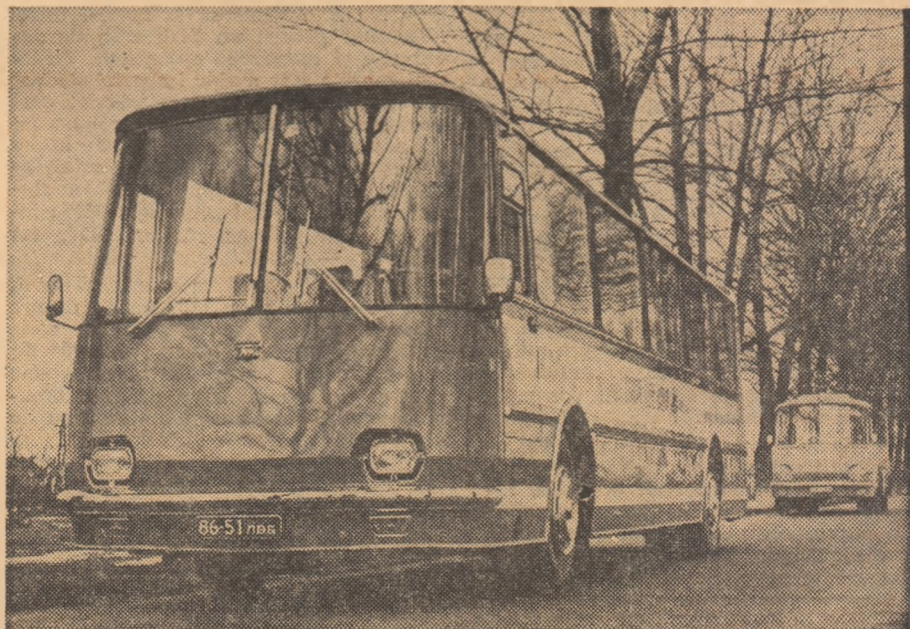
Lvov — Coasta de Azur

Constructorii Uzinei de automobile din Lvov au început pregătirile pentru raliul „Europa — Coasta de Azur“ și pentru al XIX-lea Salon internațional de autobuze care se va ține la Nisa. Ei intenționează să se prezinte cu două mașini: un model „Ukraina“ modernizat și un autobuz nou „Ukraina-lux“. Ultimul se deosebește de predecesorii săi prin formele mult perfecționate, confortul sport și calitățile excepționale ale șasiului. În interiorul mașinii a fost montat un sistem de ventilație modern, iar fiecare banchetă este iluminată separat. Călătorii vor avea, de asemenea, la dispoziție o garderobă și bufet cu frigider, mașină de gătit și chiuveță. Ferestrele sînt mai mari decît ale altor autobuze, iar izolarea termică și fonică sînt mult îmbunătățite. Capacitatea autobuzului „Ukraina-lux“ este de 28 de persoane, iar viteza medie de 100 kilometri pe oră.

De altfel, autobuzele uzinei din Lvov vor pleca pentru a doua oară la Nisa. La precedentul Salon, mașinile „Ukraina“ și „Turist“ au obținut cinci premii, iar inginerul Stepan Borim a cucerit titlul de „Cel mai bun conducător auto din Europa“.

Dar uzina din Lvov mai produce și alte tipuri de autobuze. Recent, de pe banda rulantă a coborît al 50.000-lea „expres“ pentru șosele. Biroul de construcții al uzinei îmbunătățește necontenit calitatea mașinilor. Colaboratorii săi culeg informații despre comportarea autobuzelor în cele mai diverse condiții rutiere sau climatice. Încît, o dată cu producția de serie a autobuzelor se execută nenumărate modificări în construcția lor.

Peste puțin timp vor intra în producția de serie două noi autobuze: „Laz-695 M“ și „Laz-697 M“. Iar în 1970 uzina va construi primele prototipuri de „expresuri“ de clasă internațională.

Autobuzul „Ukraina-lux“

OPERAȚIA „MI”

O bătălie dramatică în Pacific

Revista „Za rubejom” a publicat recent un amplu reportaj asupra uneia dintre cele mai răsunătoare operații militare din Pacific. Dată fiind importanța acestei bătălii pentru evoluția ulterioară a războiului în această parte a lumii, reproducem reportajul cu convingerea că i-ar putea interesa și pe cititorii noștri.

Nava-amiral „Yamato”, legănată maiestuos de valuri lângă țărmul insulei Hasir, avea oaspeți. Amiralul Isoroku Yamamoto, comandantul suprem al Flotei unificate a forțelor navale imperiale ale Japoniei, îi invitase în seara aceea de 25 mai 1942 spre a sărbători împreună un eveniment de mare importanță. O uriașă armadă japoneză era gata să traverseze Oceanul Pacific, să cucerească baza americană de pe atolul Midway (la 1136 mile nord-vest de Pearl-Harbour), să impună flotei americane lupta și, dacă va fi posibil, să câștige războiul dintr-o singură lovitură.

Victoria părea aproape. În cele șase luni care trecuseră după Pearl-Harbour, Japonia cunoscuse triumf după triumf. „Repulse” și „Prince of Wales” (crucișătoare engleze scufundate de japonezi — N.R.)... Hongkong... Singapore... Bataan (provincie din insula filipineză Luzon, unde în aprilie 1942 au avut loc lupte grele între unitățile americane și japoneze, încheiate cu înfrângerea americanilor — N.R.).

Calculul lui Yamamoto

Yamamoto nu se lăsa însă îmbătat de aceste izbînzii. Cunoștea America. Studiase la Harvard, fusese atașat naval la Washington, călătorise mult prin S.U.A. și își dădea seama că dacă războiul avea să dureze mult, forța industrială americană va birui Japonia.

„Dacă aș putea lupta fără să țin seama de urmări — îi declarase el confidențial, în 1941, premierului Konoye — aș arunca în luptă toate forțele în primele șase luni sau un an, dar n-am nici cea mai mică încredere în următorii doi-trei ani ai războiului”.

În fața acestei situații, Yamamoto, vedea o singură soluție: o victorie rapidă, hotărîtoare. Dacă japonezii izbuteau să învingă flota americană slăbită, ei își asigurau controlul întregului Ocean Pacific. În care caz americanii ar fi fost siliți să accepte o pace avantajoasă pentru Japonia, spre a evita agonia unei lungi retrageri. Yamamoto era dispus să utilizeze această șansă.

Calculul era bun, dar amiralul Chester Nimitz, comandantul flotei americane din Pacific, refuză să-i facă jocul. Conștient de faptul că forțele lui slăbite nu puteau risca o mare înclătcare, Nimitz hotărîse să se limiteze în perioada aceea la atacuri fulger date de portavioane, urmate de replieri imediate, și la raiduri care aveau un singur scop: ridicarea moralului combatanților. De aceea Yamamoto ajunsese la concluzia că singurul mijloc de a smulge flota americană din cochilia ei era ocuparea unui obiectiv pe care americanii nu-și puteau permite luxul să-l piardă. În clipa cînd flota S.U.A. avea să intervină spre a răspunde loviturii, el urma s-o atace cu toate forțele. După părerea lui, atolul Midway era o momeală excelentă. Nu era mare, dar cucerirea lui va trebui să determine flota americană să intervină. Avanspost pe drumul spre Hawaii, Midway era unul dintre obiectivele pe care americanii erau obligați să le apere. Ei vor veni, iar el îi va înșfăca...

Pe nava „Yamato”, căpitanul Kurosimo, ofițerul din serviciul operativ, care urma să coordoneze operația, făcea și refăcea calcule. Planul lui aducea cu un complicat balet maritim la care participau nu mai puțin de 16 grupuri de nave, fiecareia cerîndu-i-se o perfectă coordonare a acțiunilor. Totul urma să culmineze cu ziua „Z”, momentul debarcării în Midway. În ziua „Z-3” (ziua „Z” minus trei zile) vice-amiralul Mosiro Hosogaya tre-

buia să înceapă „spectacolul” cu un atac asupra insulelor Aleutine, fapt care, nădăjduiau japonezii, îi va deruta pe americani. Apoi, în ziua „Z-2” portavioanele puternicei Unități de șoc a vice-amiralului Chuichi Nagumo trebuiau să lovească dinspre nord-vest atolul Midway spre a facilita cucerirea lui.

În ziua „Z” propriu-zisă, din vest ur-

tacuri de diversiune împotriva Sidney-ului și a Madagascarului. Alt grup pornise către est spre a aproviziona cu combustibil hidroavioanele pornite în recunoaștere spre Pearl-Harbour. În sfîrșit, citeva submarine ieșiseră în larg spre a se plasa între Pearl-Harbour și Midway și a preveni flota japoneză la apariția americanilor. „I-168” pornise solitar spre răsărit; încercatul comandant al submarinului, căpitanul Yahati Tanabe, își conducea nava direct spre vizuina inamicului, căci avea misiunea de a efectua operații de recunoaștere chiar asupra atolului Midway.

La 20 mai, 70 de nave de război de mare tonaj — nucleul flotei japoneze

reportaj,
reportaj reportaj,
portaj reportaj repor
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repor
j reportaj reportaj reportaj

americane numărau 4-5 portavioane, probabil două nave de linie, 11-13 crucișătoare, 30 de distrugătoare. Ceea ce nu era mult, iar judecînd după ultimele informații numărul lor putea fi și mai mic. Intr-adevăr, la 15 mai un avion de recunoaștere descoperise două portavioane americane lângă Insulele Solomon. De unde rezulta că în zona Midway putea să nu fie nici un portavion. În acest caz operația putea fi chiar mai ușoară decît se scontase... Nu mai rămînea decît ca flota americană să acționeze după planul care i se fixase. Cu alte cuvinte să se afle la Pearl-Harbour, apoi să plece de acolo și să cadă în capcană. Totul trebuia să se desfășoare exact așa. Dacă așa prevedeau ordinele...

Dar dacă americanii aflaseră de cele ce se puseseră la cale împotriva lor? Această posibilitate părea însă exclusă. În aprecierea sa asupra situației, amiralul Nagumo afirmase categoric: „Inamicul nu ne cunoaște planurile”.

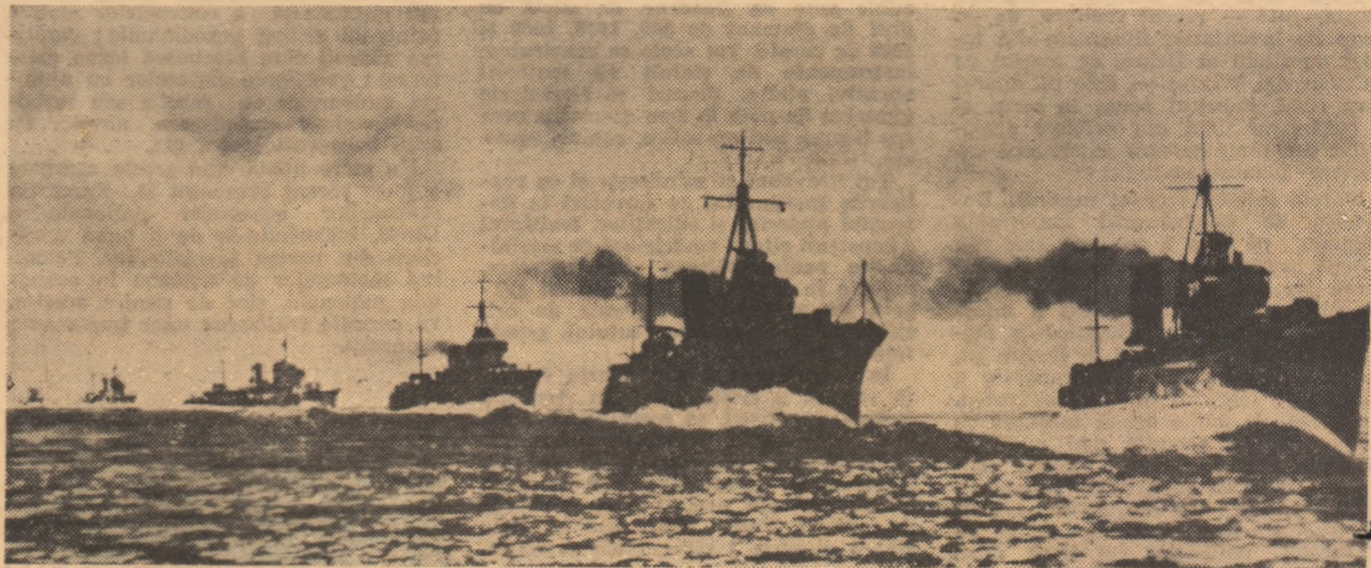
Rochefort descoperă secretul lui „A. F.”

Cam în același timp, la 2000 mile spre est, la marele stat major al Flotei americane din Pacific, instalat la Pearl-Harbour, un mic grup de ofițeri făcea ultimele însemnări pe o hartă mare a Pacificului. Țelurile forțelor de invazie japoneze în insulele Aleutine și atolul Midway erau acum evidente, începuse să fie înțeles în sfîrșit și itinerarul portavioanelor lui Nagumo.

Din subsolurile clădirii, unde altminteri domnea o dezordine de nedescris, seseau mereu informații clare și concise. În încăperile de acolo, ocupate de subunitatea de informații a flotei, 24 de inși lucrau literalmente inundați de o mare de hîrtii. Mormane de dosare erau îngrămădite pe mese și pe scaune, acopereau podeaua. Iar peste toți și toate trona un bărbat înalt, uscățiv, sarcastic, într-un veston roșu și pantofi de casă; era căpitanul Joseph Rochefort, care odată, pentru propria-i plăcere, descifrase codul „cenușiu” al Departamentului de stat. („Cei din Departament și-au ieșit aproape din minți”). Iar în toamna lui 1940, ajutase „să se vină de hac” principalului cod al flotei japoneze, „JN-25”.

Pe la jumătatea lui aprilie 1942, pe neașteptate Rochefort primise un mesaj din partea amiralului Ernest King, comandantul suprem al forțelor navale americane. Acesta îi cerea să-și formuleze părerea despre planurile de perspectivă ale flotei japoneze.

(Va urma)

Vase de război japoneze în drum spre Midway

ma să înainteze spre atol Unitatea de desant, sprijinită de flota a 2-a a vice-amiralului Nobutake Kondo. Principalele forțe: armada navelor de linie a amiralului Yamamoto, trebuia să stea ascunsă între aceste două unități la 300 mile îndărătul frontului, pentru a ataca flota americană cînd aceasta va veni în ajutorul atolului. O parte dintre navele lui Hosogaya urma să se afle mai spre nord, dar destul de aproape pentru a se putea alătura lui Yamamoto cînd acesta va porni la drum ca să dea lovitura hotărîtoare.

Pentru cît mai multă siguranță, tot Kurosimo se îngrijise și de activitatea de recunoaștere: două grupuri de submarine trebuiau să patruleze între insulele Hawaii și Midway cu misiunea de a depista flota americană și a da semnalul.

La 1 mai comandanții unităților operative se întîlniseră la bordul navei „Yamato” pentru un instructaj de patru zile și manevre operative. La 5 mai marele stat major imperial dăduse ordinul Nr. 18 pe forțele navale, care prevedea ca Flota unită, în colaborare cu armata de uscat, „să ocupe atolul Midway și pozițiile cheie din vestul insulelor Aleutine”. Planul căpătase numele oficial de cod „Operația MI”; insulele Aleutine erau cifrate „AO”, iar Midway — „AF”.

Kurosimo își dăduse seama că ar fi trebuit să știe ceva mai mult despre situația flotei americane. Drept care, la 8 mai el luase încă o măsură de precauție: un grup de hidroavioane care se puteau alimenta de pe submarine primise ordin să efectueze, cu o săptămîină înainte de declanșarea operației, zboruri de recunoaștere asupra Pearl-Harbour-ului spre a culege ultimele informații despre inamic.

Navele se pun în mișcare

Cîteva submarine avînd la bord submarine de buzunar porniseră în ascuns spre sud, cu misiunea de a da a-

— aruncaseră pentru ultima oară ancora în rada insulei Hasir. Erau dominate de nava de linie „Yamato”, cu un deplasament de 64.000 de tone, cea mai mare din lume. Tunurile ei de 457 mm. puteau lovi pînă la 25 de mile. Dar oricît de mare era nava-amiral, în centrul atenției se aflau totuși portavioanele Unității de șoc a amiralului Nagumo: „Akagi”, „Kaga”, „Hiryu” și „Soryu”, ultimele două fiind și mai moderne.

Miercuri 27 mai, la ora 6 dimineața, Unitatea de șoc se puse în mișcare: primul ieși în larg crucișătorul ușor „Nagara”, navă-amiral a unui grup de 11 distrugătoare, apoi crucișătoarele „Tone” și „Tikuma”, navele de linie „Haruna” și „Kirishima” cu catarge semănînd cu niște pagode și, în sfîrșit, „Akagi”, „Kaga”, „Hiryu” și „Soryu”.

La 28 mai, o parte din forțele de desant porni spre Midway. La 29 mai ieșiră în larg alte nave ale armadei: mai întîi flota a 2-a a amiralului Kondo, iar apoi principalele forțe ale amiralului Yamamoto, călăuzite de puternicul vas „Yamato”. În jurul acestuia mișunau, ca de obicei, distrugătoarele și crucișătoarele de escortă; protecția aeriană era asigurată de avioanele de pe portavionul „Hosyo”. Principalele forțe ieșiră în larg ultimele, dintr-un motiv bine întemeiat: cele 34 de nave ale lui Yamamoto trebuiau să se ascundă, pînă cînd Nagumo și Kondo îl ademeneau pe inamic, apoi ele urmau să iasă din ascunzătoare spre a da lovitura decisivă. Înaintînd spre răsărit, cele 190 de vase se răspîndiră pe distanța de 1800 de mile între insulele Kurile și Guam. Numai în cursul acestei operații mașinile lor trebuiau să consume mai mult carburant decît toată flota japoneză într-un an de pace. Navele erau sprijinite de 700 de avioane ale aviației navale și de coastă. Echipajele lor însumau 100.000 de oameni, între care o constelație de 20 de amirali.

Care erau forțele ce li se opuneau? După aprecierea Flotei unificate, forțele

SINGAPORE

Bătălie cu marea

— Iertați-ne, dar nu vă putem da o cameră separată — mi s-a spus imediat ce am ajuns la hotelul „Ambasador” din Singapore, o clădire cu vedere spre mare. Acum e mare afluență de turiști și oameni de afaceri. O să împărțim camera cu încă un domn rus. Singapore e un stat foarte original, situat pe o insulă cu două milioane de locuitori. Prin hublourile avionului i se

tuase locuite de negustori bogați, de directori de firme sau funcționari ai ambasadelor. Vilele sînt înecate într-o vegetație luxuriantă alcătuită din palmieri, ficuși și magnolii. Singapore e un oraș cosmopolit, în care se simt diverse influențe și sînt reprezentate aproape toate naționalitățile din sud-estul Asiei. În piețe, alături de struguri negri australieni

Zgîrie-nori, biserici și cocioabe

pot vedea toate hotarele. O bună parte din insulă e ocupată de oraș, iar restul de suburbii, vile somptuoase, așezări de pescari, de castelul de apă, aeroport și baza navală engleză. Terenuri agricole nu există, așa cum nu există nici surse proprii de apă dulce.

După ce a ieșit, la 9 august 1965, din Federația Malayezia și a devenit stat independent, Singapore a fost rupt de resursele de materii prime și alimentare ale Malayeziei. Acum, populația insulei își asigură traiul aproape exclusiv din produse de import, iar industria lucrează cu materii prime și combustibil importate. La rîndul ei, Malayezia a rămas, însă, fără cel mai mare port al ei, deși și acum o bună parte din exporturi: cositor, cauciuc, tîni de palmier, chereștea etc. se fac tot prin Singapore.

Portul este înconjurat de un chei splendid cu squaruri și monumente. Șirurile de clădiri masive de la mijlocul secolului trecut amintesc de Anglia epocii victoriene; aici e cartierul autorităților. În preajma lui se află bănci, firme comerciale, cluburi, hoteluri.

Dincolo de arterele principale încep niște străduțe strîmte și întortocheate. Sînt cartierele populare, cu aspect tradițional. Căsuțe vechi înghesuite una într-alta și împodobite cu firme pestrițe de diverse mărimi. La parter se află prăvălioare, frizerii, ateliere de croitorie, localuri ieftine. La un moment dat ai impresia că în Singapore sînt mai mulți negustori decît cumpărători. În fața birturilor, pe niște grătare așezate sub cerul liber, tot timpul se frige sau se fierbe ceva, răspîndind în aer arome îmbietoare.

Cartierele sărace alternează cu străduțe liniștite străjuite de vile somp-

se vînd aurii banane malayeze, fructe din Sunatra de nord... Orașul consumă orez birman și thailandez, poartă produse textile din Anglia și Japonia. Pe străzi circulă cu mare viteză „Chevrolet”-uri americane și „Fiat”-uri italiene. Dacă vrei să cumperi un suvenir singaporez, ți se oferă un vas de cositor malayez, o veche statuie din insula Bali sau o vază chinezească de lemn, splendid sculptată.

— Bogățiile noastre sînt: soarele arzător de deasupra capului, briza răcoasă a mării, puțin pămînt sub picioare și entuziasmul nostru — îmi spune Lim, un om de afaceri care se indeletnicește cu operații de export-import. Acest adevăr reflectă complicatele probleme pe care le are de rezolvat statul nostru, un stat total lipsit de surse de materii prime, alimentare.

Ne aflăm într-o cafenea de pe chei. Lim mă trata cu lunguste, neobișnuit de mari, și îmi împărțea opiniile lui despre oraș. În radă sclipeau lumini-le a zeci de vase din toată lumea. Părea că în fața noastră nu era marea, ci o continuare a orașului, cu străzi puternic luminate.

La un moment dat, Lim a ridicat paharul cu ceai rece și mi-a ținut o lecție de economie politică. Principala sursă de venituri a Singaporei o constituie, de altfel, exportul de cositor și cauciuc malayez și operațiile de tranzit. Sînt surse rentabile, dar care depind de mulți factori externi. Singaporezii au simțit bine asta cînd s-au izbit de scăderea masivă a prețurilor la cauciucul natural, cînd S.U.A. și alte țări occidentale au aruncat pe piața mondială, la prețuri de dumping, mari cantități de cauciuc.

— Construim un mare complex industrial, Jurong, mi-a spus în continuare Lim. Vă sfătuiesc să-l vizitați. Jurong se află în sud-vestul insulei. Pînă acum cîțiva ani era un teren mlăștinos. Se spune că s-a găsit chiar și crocodili, care străbăteau cu ușurință îngusta strîmtoare Johore.

Înainte de a porni spre Jurong, îmi procur un prospect ilustrat consacrat construirii importantului complex industrial. Iată un extras: „Istoria vertiginosei transformări a Jurongului (un vast teren nevalorificat, unde pînă acum cîțiva ani nu se aflau decît cîteva ferme de legume și iazuri pentru înmulțirea crevetelor) într-un modern complex industrial a intrat aproape în legendă”. Într-adevăr, Jurongul e socotit una din cele mai mari construcții industriale din această parte a globului.

Construcția complexului a început în 1961. După trei ani au intrat în funcțiune 20 de întreprinderi, iar acum sînt circa 100, între care o uzină metalurgică, două fabrici de ciment, una de anvelope, două de cabluri electrice, o rafinărie, întreprinderi pentru industria ușoară, alimentară, chimică etc.

La Jurong lucrează 6500 de muncitori. În 1970, spun specialiștii, cînd complexul va fi terminat, numărul muncitorilor se va ridica la 10000. În

afară de Jurong, se mai construiește un complex industrial, mult mai mic, în nordul insulei, pe țărmul strîmtorii Johore, unde se va prelucra lemnul malayez...

— Avem puțin pămînt — mi-a spus un om de afaceri din Singapore. De fiecare dată cînd vrem să construim o fabrică sau un nou cartier de locuințe ne lovim de această problemă. Trebuie să dăm o adevărată bătălie cu marea. Olandezii duc, se știe, o luptă seculară, încununată de succes, împotriva mării, stăvilind-o cu diguri și asanînd porțiunile mai puțin adînci din preajma litoralului. Noi am ales altă cale: turnăm pămînt peste zonele joase de lângă țărm.

În centrul insulei, escavatoare puternice mușcă pămîntul din coline, care e

nu ți-ai face timp să vizitezi parcurile și piețele din partea veche, colonială a orașului, să vezi arena pentru corride sau hipodromul, dar dacă părăsind orașul mărturisesci că n-ai vizitat casa memorială a Eliberatorului, cum e numit Bolivar, îți întorc spatele cu toții, orice ar fi: senatori, șoferi sau cel mai sărac om din oraș. Mulți venezueleni culți pot confunda anii în care au guvernat președinții lor, pot să confunde amănunte din istoria modernă, dar cînd e vorba de Bolivar, orice om care se respectă poate relata nenumărate detalii din viața Eliberatorului.

Aproape o zi întregă am vizitat locurile legate de numele lui Bolivar. La casa memorială am aflat că în timpul războiului pentru independență, din 1810—1826, orașul a trecut de multe ori dintr-o mină într-alta, că mii de oameni, conștienți că se duc la moarte, au pornit la luptă numai ca să elibereze această casă sărăcăcioasă. M-am plimbat mult pe avenida Bolivar, una din cele mai frumoase străzi ale orașului, am depus la monumentul Eliberatorului un modest buchet de trandafiri roșii și am zăbovit îndelung lingă placa funerară unde e înmormîntat „generalul oamenilor liberi”.

Dar să revenim la prezent. La 21 noiembrie 1968 pe frontonul unei vechi clădiri din mica piață D'ego Ibarra a fost așezată încă o placă memorială: una total deosebită de zecile de alte pătrate de bronz memoriale. Textul care o însoțește arată limpede originalitatea ei: „La 20 noiembrie 1968, ora 24, la maternitatea „Palacios de Concepcion” s-a născut al 2.000.000-lea locuitor al orașului nostru. Acest simbol al puterii și prosperității Caracasului este pentru noi un important jalon pe calea progresului...”

Principala bogătie a țării este petrolul. Venezuela și capitala ei depind într-o asemenea măsură de petrol încît — după afirmația unui cunoscut economist venezuelean — „dacă extracția de petrol ar înceta chiar și pentru scurt timp, orașul s-ar zbate în agonie în mijlocul unor munți de frigidere goale, aparate de radio mute, „Cadillac”-uri incremenite, de parcă de pe pămînt ar fi dispărut lumina, apa și aerul”.

Stațiile de benzină impunătoare ca niște palate sînt un obiect de cult pentru locuitorii Caracasului, o mîndrie a orașului. Nici nu oprești bine în fața uneia din nenumăratele stații cu inscripții strident colorate: „Creol”, „Shell”, etc., că o fată drăguță îți și oferă, cu un suris fermecător, un pahar cu o băutură răcoritoare. Nu, pentru această mică atenție nu ți se cer bani, intră în costul serviciului, iar dacă nu te împotrivesți pe geamul din spate al mașinii ți se lipește un bărbat zimbitor care te îndeamnă să cumperi benzină numai de la „Creol” sau „Shell”.

Am văzut multe mașini acoperite în întregime cu asemenea poze, iar anul trecut proprietarul unui automobil pe care fetele de la „Shell” izbutseseră să lipească nici mai mult nici mai puțin de 200 asemenea etichete a primit cadou din partea companiei un „Plymouth” nou-nouț, prevăzut, bineînțeles, cu respectiva fotografie.

De mai bine de 50 de ani pulsul dezvoltării economice a țării este determinat de arterele sumedeniei de conducte petrolifere. Spre deosebire de celelalte țări din America Latină, Venezuela n-a dus niciodată lipsă de cumpărători pentru petrol și derivatele lui. Producția de cafea din Brazilia, Columbia și Costa Rica a scăzut, magnați ai bananelor din Ecuador și Panama s-au ruinat, crescătorii de animale din Argentina și Uruguay s-au sinucis, dar petrolul venezuelean a continuat să se scurgă într-un șuvoi egal în Statele Unite. Numai că 98 la sută din „aurul negru” al Venezuelei aparține unor monopoluri străine. Caracteristic în această ordine de idei este exemplul companiei anglo-olandeze „Shell”, care exploatează din 1914 petrolul venezuelean.

V. Volkov

VENEZUELA

Caracasul văzut de la înălțime

Latino-americanilor le place să arate vizitatorilor orașele, ba chiar și cele mai mici sate ale lor, de la înălțime. Mexicanii îi urcă neapărat pe străini în celebrul Turn latino-american, de unde se deschide maiestuoasa panoramă a capitalei aztecilor, locuitorii din Santiago de Chile îi duc pe muntele San Cristobal sau pe colina Santa Lucia. Nici locuitorii Caracasului nu fac excepție. Chiar din prima zi, imediat ce soarele fierbinte s-a înălțat deasupra munților ce înconjoară capitala Venezuelei, am fost trezit din somn de zbirniitul strident al telefonului. La celălalt capăt al firului era un funcționar al companiei turistice, care îmi propunea o excursie pe muntele Avila.

— Senor, e o plimbare tradițională, altfel nu vă puteți forma o imagine despre capitala noastră — mi-a spus el pe un ton ce nu admitea împotrivire.

N-am avut încotro, a trebuit să accept și, recunosc, de multe ori am mulțumit după aceea în gînd insistențului comisvoiajor de plimbări matinale pentru că mi-a dat posibilitatea să admir Caracasul. Spălat în cursul nopții de o ploaie tropicală, orașul sclipea într-o splendidă gamă de culori. Un șuvoi nesfîrșit de automobile de cele mai diverse mărci bara aproape ca un zid compact străzile. Viaducte și estacade largi cu cite șase, opt sau chiar zece benzi — care ba intrau sub pămînt, ba se înălțau mult deasupra lui, înconjurau ca niște pinze de păianjen zgîrie-norii masivi. În sfîrșit, după ce am izbutit să ne smulgem din puzderia de automobile ne-am îndreptat spre telefericul cu care urma să urcăm pe muntele Avila.

Întemeiat acum mai bine de 400 de ani, orașul și-a luat actuala denumire de la tribul indian caracas, care a locuit cîndva pe acele meleaguri. La început se numea, în maniera spaniolă, Santiago-de-Leon-de-Caracas.

Capitala Venezuelei se bucură de mare prestigiu pe continent întrucît acolo s-a născut, a crescut și s-a format pentru viață legendarul Simon Bolivar, cel mai remarcabil luptător pentru eliberarea Americii Latine. Locuitorii Caracasului pot ierta orice: și faptul că

globul
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul

— Spune-mi, te rog, de unde ai cumpărat pălăria?
Desen de V. Mandulovici

ELEGANT sau SPORT,
SOBRU sau in COLORIT CONTRAST,

costumul Dv.
va fi ales desigur
din produsele
fabricii textile

DOROBANȚUL PLOIEȘTI

GALLUS

VOPSEȘTE
ȚESĂTURI DIN
MĂTASE, BUMBAC, LÎNĂ,
ROCHII, HAÎNE, BLUZE

1 NEGRU 15 VIOLET 6 VERDE OLIV
18 GRI TOP 3 BLEU VERT
25 CARMIN

ȘI ÎN ORICE ALTE CULORI ȘI NUANȚE

Respectați modul de întrebuințare indicat
pe fiecare plic „GALLUS”

Consultați tabelele de culori
„GALLUS”

Poșta medicului

(Urmare din pag. 8-a)

GAINUȘA ȘTEFAN — Urziceni : 1) Coada calului numită și brădișor, coada șezului, părul porcului o puteți recolta singur, (recoltarea se face din mai pînă în octombrie, culegîndu-se întreaga buruiană fără rădăcină), dacă n-o găsiți la farmacie sau centrele „Plafar”. Se culege pe timp uscat, se usucă la umbră, se păstrează în pungi de hirtie. 2) **Impotriva hemoroizilor** se prepară în felul următor: se introduce o linguriță plină de coada calului într-o cană de 250 ml. cu apă și se pune la fier. După ce a dat în clocot, fiertura se mai lasă cîteva minute la rece după care se strecoară și se bea caldută fără zahăr, de trei ori pe zi cîte o doză, cu o jumătate de oră înaintea celor trei mese principale. Ori de cîte ori hemoroizii reapar se aplică același tratament. 3) Cartea „Galenoterapia” (Vindecarea bolilor prin „ierburi”) de dr. Marin Popescu e epuizată de mult. Recent a apărut cîrțica „În lumea plantelor de leac” de dr. Eugen Anastasiu, în colecția „Caleidoscop”.

MIA — Tirgoviște : Asimetria feței (de fapt toți o avem în oarecare măsură, cum a dovedit-o încă Lombroso) nu este un motiv de îngrijorare și cu atît mai mult de „operație estetică”. Baudelaire, și după el mulți esteticieni contemporani consideră că frumusețea trebuie să aibă caracter bizar. După descrierea dv. faceți parte din această „categorie de frumos”, ceea ce este foarte... modern.

Ing. ION DISPERATU — Brașov : 1) Sint fenomene nevrotice, probabil în legătură și cu hipertensiunea dv. oscilantă, dar și cu excesul ponderal pe care îl aveți. 2) Vă recomandăm regim alimentar, gimnastică, hidroterapie, cure repetate de Folcisteină U, Napoten 3 drajeuri pe zi și eventual, Testolent, o fiolă intramusculară la 25 de zile.

SONE AURELIAN — Timișoara : Vă mulțumim pentru aprecieri și pentru încrederea acordată. 1) Folosirea excesivă înseamnă doze mari luate zilnic (1 flacon la 2 zile de Novodrin e mult) și o perioadă îndelungată fără pauze (3—6 luni neîntrerupt e un exces). 2) Este vorba de altfel de obișnuință decît cea cu morfină. E preferabil să alternați Novodrinul cu Bronhodilatatorul. 3) Astmul bronșic este cauza „emfizemului pulmonar” și „cordul pulmonar” sint consecințele. 4) Exercițiile fizice, gimnastica, mersul pe jos sint indicate în cazul dv, cu măsură, pînă la apariția senzației de oboseală. 5) Un bun „program de gimnastică respiratorie” este indicat în lucrarea „Cultura fizică și sănătatea” de dr. Ion Drăgan. 6) La București există o secție de alergologie la Spitalul Colțea, dar considerăm că la dv. factorul alergic e actualmente greu de „atacat”. 7) Testolent 1 fiolă i.m. la 25 de zile 8) Purinor se utilizează în tratamentul hepatitei cronice, cu efecte paleative. 9) Numai vin (sprit) rar, în doze mici. 10) Vă fîgăduim articolele solicitate. Urmăriți în continuare pagina noastră.

V. MENDEA — Suseni : Nu răspundem decît pe această cale. Aveți probabil riduri. Un tratament cosmetic, masaje, ar fi poate util. Dacă nu, o operație plastică.

HENRYK SZORDIKOWSKI — București : E prea tîrziu. Și cum spuneau latinii : „Tarde venientibus...”

VLAD TAMARA — Iași : Ne bucură că datorită indicațiilor noastre ați „scăpat” de o afecțiune care v-a necăjit luni de zile „cu tot tratamentul urmat”. Vă mulțumim pentru aprecierile și caldele dv. urări.

NEMEȘ DEZIDERIU — Galați : 1) Am primit cu plăcere mulțumirile dv. pentru sfaturile care au dus la vindecarea soției. 2) **Impotriva seboreei**, în afară de spălarea capului cu săpun de gudron +

sulf, loțiunea Gerovital H 3, sau Pilofort folosiți după spălarea părului soluția Bromocet (1/4 flacon la 250 ml apă, frecție și apoi clătire) și periodic Rp sulf pp și Ol. cadini cîte 2,5 g, zinc oxid și Talc cîte 3 g, Lanolină și Vaselină cîte 12 g. Se unge pielea capului trei seri la rînd după spălarea părului.

S. B. 13 — Sibiu : 1) Nu mai purtați lenjerie din fibre sintetice. 2) **Impotriva căderii părului** și a celorlalte neplăceri citiți răspunsul dat sub Nemeș Dezideriu-Galați. În plus, băi cu frunze de urzică și rădăcină de brusture (în părți egale) 1 lingură la 1/2 l apă. Se fierbe în clocot (decoct) 20—30 minute. După răcire se filtrează. Se fricționează de 2—3 ori pe săptămîină pielea capului. 3) Vom publica un articol despre chirurgia estetică, imediat ce vom dispune de un asemenea material. Scrisorile dv. ne fac întotdeauna plăcere, cu singura mențiune: vă rugăm să aveți răbdare; răspunsul va veni și fără să întrebați același lucru în trei scrisori!

MEDOID MIHAI — P. Neamț : Cercetînd colecția revistei noastre veți vedea că am publicat numeroase articole și indicații la această rubrică despre hepatită. Vă promitem că vom mai scrie, boala fiind destul de frecventă. Dacă vreți să întrebați ceva anume, vă rugăm s-o faceți.

V. GABI — București : 1) **Impotriva frigidității** hormoni (foliculină în doze moderate, hormoni masculini, tiroidă de la caz la caz); tratamentul eventualelor leziuni genitale (vulvite, vaginite, anexite); tratament simptomatic; exerciții fizice, băi calde de șezut, vitamine, masaj ginecologic, vitamina E, clorhidrat de iohimbina 2 granule a 5 mg la masa de seară și T-ra coca + T-ra nux vomica cîte 15 g D.S. int : 3 x 25 pic. înainte de mese; alimentație afrodisiacă și „last but not least” („ultima, dar nu cea din urmă ca importanță”) colaborarea strînsă cu soțul dv.

I PROFIL MĂGURA CODLEI

Str. Fabrica Nr. 11 Codlea-Brașov

Telefon 126

PRODUCE:

- Sufrageria „Codlea”
- Garnitura „Pal 319”
- Camere de tineret „Lămîița”
- Fotoliu pat M.C.
- Fotolii „Nehoiul”
- Bucătăria „Poiana”

MAREA MEA bucurie!

DE ZIUA MEA 1 Iunie
VOI PRIMI CELE MAI
frumoase
cadouri!

nu uitați!
decada
bucuria copiilor
23 mai-1 iunie

Al treilea e de prisos...

Foto: S. Kiladze

Invazia de copii-minune

Numărul copiilor-minune s-a înmulțit uimitor.

În ziare și reviste apar cu regularitate știri despre aceste miracole ale naturii care, plimbându-se sub masă, rezolvă în minte ecuații diferențiale sau zglindindu-se la tabla de șah, fac mat șahiștii de forță.

În plus, oamenii citesc cu plăcere articole despre copiii-minune.

— E cazul să acționăm, tovarăși! ne-a spus de aceea într-o zi redactorul-șef. Ce propuneți?

— O rubrică intitulată: „Nici o familie fără un copil-minune!” a fost de părere cineva.

— Banal. Oricât, copilul-minune nu e o mașină de spălat rufe, ci un fenomen al naturii. Să intitulăm rubrica „Copii-minune mai mulți și mai variați” și s-o dăm în fiecare număr.

— Păi, unde o să găsim atâția copii-minune? a întrebat secretarul de redacție.

— Să dăm un anunț. De pildă: „Posesorii de copii-minune sînt rugați să telefoneze la numărul cutare”, am propus eu.

— Bună idee, a încuviințat redactorul-șef. Apucă-te de treabă. Dar bagă de seamă: copilul minune trebuie să fie autentic. Nu admit falsuri. Îi știm noi pe părinți!

Anunțul a apărut în numărul imediat următor și telefonul a început să zbrînie.

— Alo! La telefon e bunicul nepotului care...

— Virsta?

— Șaptezeci și doi.

— Cam mult. Nu ne interesează.

— A, vorbiți de nepot? Are opt anișori. Îi citește pe Balzac, ștregarul. Unde s-a mai pomenit una ca asta?

— Liniștiți-vă. Ce spun medicii? Are să-i treacă. Poate a mâncat prea multe dulciuri.

— Alo, alo! Sectorul de copii-minune? Notați-vă o adresă: strada Taras Bulba...

— O clipă vă rog! Ce știe să facă? Mă interesează operațiile matematice complicate.

— Sint convinsă că știe să le facă. Dar nu poate vorbi. Are șase luni și pronunță foarte clar: „A-ba-ba-ba...”

După ce am demascat un mare număr de pseudocopii-minune am întocmit o listă cu cei ce păreau autentici. Pe doi dintre ei, de-a dreptul geniali, am hotărât să-i vizitez acasă.

Primul avea șapte ani și era pare-se un portretist neîntrecut. Când am intrat în odaia în care își avea atelierul viitorul Rafael, acesta urla ca din gură de șarpe, zvîrcolindu-se pe genunchii lui taică-său.

— Asta-i pentru șevalet! răcnea ta-tăl mînuind energic cureaua. Asta-i pentru vopsele! Asta-i pentru pensulă!

Curînd m-am dumirit: micul geniu apucase între timp să-și dea uneltele de producție pe o banală praștie.

Al doilea geniu era un omuleț cuminte de zece ani, cu ochii triști.

— Nu știu cum cînta Paganini, a gîngurit mama omulețului imbiindu-mă să mă instalez în fotoliu. Dar dacă sînteți un cunoscător de muzică...

Omulețul a luat vioara cu un aer melancolic și a plimbat arcușul peste corzi. Sunetele îmi erau cunoscute. Le auzisem de nenumărate ori la școală, cînd scriam pe tablă cu o cretă prea tare. Apoi, de sub arcuș s-au năpustit spre mine sunete caracteristice unei grădini

zoologice bine asortate și vacarmul dez-lănțuit de suporteri cînd victoria suride echipei favorite, iar în timp ce alergam spre ieșire... Dar să nu lungesc vorba. În drum spre redacție am ascultat cu voluptate duduitul perforatoarelor care spârgeau asfaltul.

— În sfîrșit! Bine că ați venit! m-a privit secretara enervată.

— Ce s-a întîmplat?

— Priviți...

În fața biroului meu se afla un lung șir de mame și tați însoțiți de genialele lor progeneruri. Mai exact, mamele și tații stăteau la rînd în timp ce progeneriturile se jucau de-a v-ați ascunselea, de-a indienii războinici sau de-a boxerii. Gălăgia era asurzitoare.

— Cine-i primul la rînd? am întrebat.

Primul a năvălit proiectat de presiunea celor din spate. Erau un unchiaș cu ochelari însoțit de patru gemeni cu ochelari.

— Vă ascult...

— Mișa, Grișa, Sașa, Goșa! Alinierea! a răcnit unchiașul. Rupeți rîndurile! Alinierea! Și acum priviți-i, tovarășe redactor!

— ?

— Care-i Mișa, Grișa, Sașa și Goșa?

— Mai bine spuneți-mi care din ei e copil-minune?

— Vreți să spuneți că copiii mei sînt cretini?

— Nicidecum, dar...

— Am înțeles. Am să reclam redactorului-șef. Mișa, Grișa, Sașa, Goșa, urmați-mă.

— Următorul! am strigat.

A intrat un copil-minune de vreo cinci ani, rotînd cu rîvnă o figurină de zahăr. Fericitul tată m-a privit semnificativ și și-a îndemnat odorul:

— Spune-i lui nenea de ce-ai vrut să-l vezi!

— Vreau ca nenea să scrie un articol despre mine! a scîncit copilul-minune.

— Acum spune-i lui nenea de ce n-ai vrut să înghiți tetraciclină cînd ai fost bolnav.

Copilul-minune a mușcat cu poftă din figurina de zahăr și a gîngurit:

— Pentru că poate să aibă influențe negative asupra eredi-eredi-tă-ții. Tatăl radia.

— Spune-i acum lui nenea ce-ai vrea să studiezi cînd ai să te faci mare?

— În primul rînd am să demasc teoria antiștiințifică a lui Freud, a spus copilul-minune dintr-o răsuflare.

— Dar de Iepurașul cel isteț ai auzit? l-am întrebat.

— Nu! s-a înviorat copilul. Povestește-mi!

— Nu-i pentru tine, a intervenit tatăl. Intelctul tău...

— A-a-a! a zberbat atunci copilul-minune. Vreau să aud povestea Iepurașului cel isteț!

În timp ce tatăl infuriat își trăgea odrasla de urechi, în birou a intrat alt copil-minune. De astă dată era o fetiță cu ochi albaștri care știa pe dinafară mersul trenurilor pe distanța Moscova-Leningrad și înapoi.

Al cincilea copil-minune avea o voce mai suavă decît Robertino Loretti, dar mîncase prea multă înghețată... Al șaselea știa să numere pînă la un milion, eu însă n-aveam timp să-l ascult... Al șaptelea... Al optulea... În timp ce mă pregăteam să-l primesc pe al nouălea, ușa biroului s-a deschis cu zgomot lăsînd să treacă patru vlăjgani ce cărau

un pian cu coadă. Imediat au apărut un tată și un fiu cu barbișon și cu pantalonăși scurți.

— Copilul meu minune, l-a prezentat iubitorul tată.

— Cîți ani are?!

— Nu contează. Pentru mine a fost, este și va fi un copil!

Peste puțin timp tatăl copilului-minune cu barbișon s-a dus la redactorul șef să reclame. În ceea ce mă privește am profitat de un moment prielnic și mi-am baricadat ușa cu dulapul de cărți, încercînd să nu aud vacarmul de pe coridor.

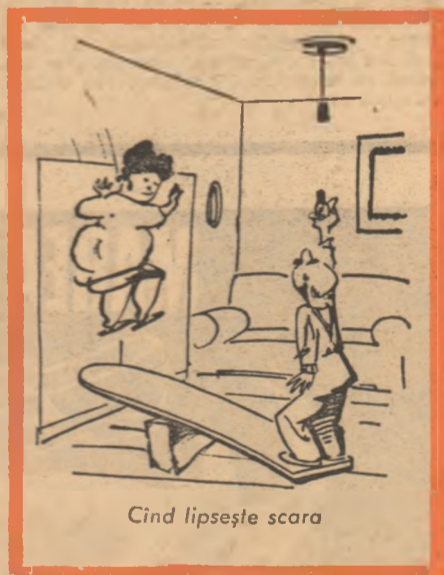
Dar a zbrînlit telefonul.

— Ascultă, mi-a spus redactorul șef cu o voce amenințătoare. Eu ies prin fereastră. Miine să nu văd pe aici picior de miracol al naturii, dar la prima oră să găsec pe biroul meu 200 de rînduri despre un copil-minune autentic. Ne-am înțeles? Hei, cum îndrăzniți să spargeți ușa?!

Am privit în stradă. Ținîndu-și servieta în dinți redactorul-șef cobora pe scara de incendiu. „Uite-l!” a strigat cineva. Dar redactorul-șef a parcurs suta de metri ce-l despărteau de mașină cu o sprinteneală surprinzătoare pentru corpolența lui.

S-a făcut liniște. M-am așezat în fotoliu și am început să-mi scriu reportajul despre un copil-minune sută în sută, un copil-minune care la patru anișori știe pe dinafară poezia „Cățeluș cu părul creț” care... Ei, dar cîte nu știe să facă Valerik, băiatul meu!

V. Sanin

Cînd lipsește scara

Două cuvinte

— Te iubesc! i-am spus.

— Banal, s-a strîmbat ea. Găsește ceva mai emoționant.

— Ce poate fi mai emoționant decît aceste două cuvinte: „Te iubesc”?

— Sînt vechi de cînd lumea. Dragostea adevărată trebuie să găsească mereu cuvinte noi.

— Uite că dragostea mea adevărată nu le găsește!

— Înseamnă că nu mă iubești cu adevărat, a spus ea trist. Folosești un vocabular primitiv, standard. Poți să-l debitezi în mai puțin de un minut: „Draga mea, iubita mea, te iubesc, sînt

• umor •
 Jr umor umor u,
 r umor umor umor •
 umor umor umor umoi
 ior umor umor umor u,
 umor umor umor umor •
 nor umor umor umor um
 r umor umor umor umor l
 mor umor umor umor umc

îndrăgostit nebunește, te ador, ești marea mea dragoste, ești minunată, nimeni nu e ca tine, fără tine totul e pustiu în jur, nu pot trăi fără tine, îmi ești mai necesară decît aerul pe care-l respir, mă gîndesc numai la tine, tu ești fericirea mea, te sîrut, te îmbrățișez, al tău pe viață etc...” Banal. M-am săturat de vorbele astea.

— Dar nici în dicționar nu se indică altele! am exclamat disperat. Crede-mă, spun ce simt și ce gîndesc. Cum vrei să-mi exprim sentimentele? Te iubesc, îți jur că te iubesc!

— Ah! Încă două cuvinte banale: „îți jur”. Nu mai pot. Pleacă, te rog.

Am plecat. Ce-mi rămînea de făcut? Am plecat și timp de o lună n-am dat nici un semn de viață, căci nu reușeam să găsec nici un cuvînt nou care să-mi dezvăluie simțămîntele.

După o lună am primit o scrisoare. De la ea. Ce credeți că-mi scria?

„Dragul meu! Iubitule! Sînt îndrăgostită nebunește de tine! Unde ai dispărut? Fără tine totul e pustiu în jur. Ești omul cel mai bun, cel mai minunat din lume! Tu ești singura mea dragoste. Îmi ești mai necesar decît aerul pe care-l respir. Mă gîndesc numai la tine, tu ești fericirea mea. Te sîrut, a ta pe viață, Tania”.

Mai e nevoie să continui?

V. Poleakov

Schiță '69

Ați observat că de la o vreme mirea oricărui eveniment mai de seamă are două cifre în coadă? Cum se spune, safteaua a făcut-o „Expo'67”. Uneori nu e rău. Una e, de exemplu, să anunți cumpărătorii că s-au pus în vânzare la preț redus șoșoni bărbătești „Adio tinerețe” și cu totul altceva să le propui același lucru organizînd un „Bazar'69”. Ba unii au și început să aplice această metodă. Astfel, nu demult a fost organizată o expoziție cu vânzare de „Produse lactate'69”. Cumpărătorii au dat buzna, fără să se întrebă prin ce se deosebeau ele de produsele lactate din anul precedent.

Căci mare e puterea cifrelor! Pe mine personal au început să mă obsedeze. Simt că ele pătrund irezistibil în viața noastră de toate zilele. Dimineața îmi îmbrac „Costumul'68”, mă-nînc un „Ou moale'69” și alerg să prind „Autobuzul 65”. Blestematul asta de „Autobuz 65” circula la fel de rar ca și „Autobuzul 64”. De altfel noi, un grup de locatari ai „Cartierului de locuințe'63” am semnalat această deficiență într-o „Scrisoare'67”, în care am invocat aceleași argumente ca în „Scrisoarea '64”. Dar „Luna pasagerului'69” s-a scurs demult și noi n-am primit răspuns. Așa încît în momentul de față adunăm material pentru un „Foileton'70”.

La birou dau ochii cu dactilografa Lituda, care poartă o adorabilă rochie „Moda '72”. Trebuie să vă spun că „Moda '72” nu se deosebește prea mult de „Moda '69”. Aceași economie maximă de „Material '68”.

Intru în biroul „Șefului '69-bis” (pentru că e al doilea de la începutul acestui an). Sîntem convocați la o „Sedință '69x10¹⁰” la care se discută organizarea unei expoziții „Mașina de tocat carne '69”. Această „Mașină 69” urmează să aibă un „Cuțit '68”, o „Sită '56” și o „Culoare '73”.

După terminarea lucrului mă duc acasă și mă odihnesc zece minute în „Stil '69”, apoi mă duc să văd un „Film' 61” cu „Nevasta 69”. Scuzați, m-am lăsat jurat de cifre. „Nevasta '69” e aceeași de acum cincisprezece ani.

G. Scoglov